

NHỚ LẦN ROI CHÚA CHỊU VÌ TÔI

(Ê-sai 53 : 5)

TẠI xứ *Gabon*, thuộc-địa nước Pháp, ở dọc theo bờ biển phía tây-nam có tích ba đứa trẻ chịu sự đau-đớn như sau này :

Số là ba đứa trẻ ấy dự lễ thờ-phượng Chúa, đoạn, lòng-dạ vui-mừng, hớn-hở, bèn dẫn nhau đến từ-giã ông mục-sư mà về nhà. Ông mục-sư ấy dặn về nhà cách hai tuần phải trở lại, hầu dự lễ lần thứ hai nữa. Ba đứa trẻ hứa chịu, cùng nhau đi về. Vả, nhà của ba đứa trẻ ấy cách xa nhà ông mục-sư ba ngày đường.

Tới ngày ông mục-sư đã định, ba đứa trẻ ấy, thưa với cha mình rằng :

— Xin cha cho phép chúng con trở lại nơi nhà-thờ mà dự lễ.

Song cha còn thờ bụt thần, nghe con nói như thế, ông chẳng chịu cho. Nhưng cả ba đứa ấy năn-nỉ hết lời; cha tức-giận, cho mời người làng-xóm đến dọa-nạt, can-gián mà rằng :

— Nếu ba đứa bay cãi lệnh cha, theo ý riêng mà đi, ắt mỗi đứa lãnh sáu chục roi vào lưng không khỏi !

Ba chị em nghe vậy, thì làm thinh, chờ đến đêm tối mới tính việc hành-trình. Bữa ấy tối trời, ngựa bàn tay ra không thấy, cả ba trong bụng nghĩ rằng chẳng ai rình-rập bắt-bớ làm chi, nên mới cùng nhau ra đi. Đi chưa được bao xa, rui có người thấy, bắt lại, đem về nhà, cho kêu người làng đến đánh phạt mỗi đứa sáu chục roi, cả ba sứt chết.

Sáng hôm sau, ba chị em mới nói với nhau rằng :

— Ta bị đòn một trận hôm qua đã trởi chết, chắc nay không còn ai lưu-ý ngăn-cản ta nữa.

Vậy, cả ba lên ra đi tới nhà ông mục-sư, đi trọn ba ngày đêm mới đến. Trong mình đã kiệt lực, máu máu chưa ráo. Ông mục-sư thấy vậy thì sững-sờ hỏi rằng :

— Các con từ đâu đi đến đây ?

Cả ba đều thưa rằng :

— Dạ, từ nhà chúng con.

— Mà sao mình các con lại vậy máu ?

Có phải sói hay là cọp, beo đuổi theo chăng ?

— Thưa ông, chẳng phải là hùm, sói gì đâu, đây là người ta đánh mà thôi.

— Hỡi ôi ! Ai dữ-tợn thế này ?

— Đề chúng con trình lại đầu-đuôi cho ông rõ. Số là hôm trước ông có dặn ba chị em chúng con phải trở lại dâng mà dự lễ thờ-phượng Chúa lần thứ hai. Song cha chúng con không cho đi, chúng con cố-quyết đi trốn, hay đâu người ta thấy được, bắt về, đánh đòn mỗi đứa sáu chục roi, đã hết máu, đuối sức. Việc có bấy nhiêu đó mà thôi.

— Cha các con độc-ác quá, mà các con phải chịu.....

— Thưa ông, sự đau-đớn chúng con phải chịu ở đời này có là bao ; chúng con nhớ lại khi xưa Đức Chúa Jê-sus chịu đau-đớn hơn chúng con bội phần. Ngài chịu đòn roi hơn chúng con mà chuộc tội cho loài người, nên Sách Thánh có chép rằng : «Bởi sự sửa-phạt Ngài chịu, chúng ta được bình-an ; bởi lần roi Ngài, chúng ta được lành bệnh» (Ê-sai 53 : 5).

— Thật Ngài đã chịu những nỗi đau-dớn ấy, mới cứu được loài người, các con nói phải.

— Thưa ông, xin ông chớ trách chúng con. Ông là tôi-tớ của Chúa, giả như người ta để ông chọn Đức Chúa Jêsus hay cái roi, thì ông chọn làm sao?

— Tôi cũng như các con, trước tin-cậy Chúa, sau lãnh lấy roi-vọt.

— Vậy thì chúng con vì có Chúa phải chịu những sự khốn-khó ở đời này, hầu được lãnh lấy ơn-phước dư-dật, vô-cùng của Chúa trong đời sau.

Cách ít ngày ba chị em sắm-sửa đi về, thì ông mục-sư nói rằng:

— Các con đi sao?

— Dạ, chúng con đi về.

— Song chắc làm chi các con kỳ này sẽ bị đòn nữa.

Đứa chị thừa thế hai em rằng:

— Xin ông nghe để con thưa ít lời: Vẫn biết roi đập vào lưng đau-dớn lắm, nhưng sự đau-dớn ấy mau qua, mà Đức Chúa Jêsus hằng có hoài.

Nói đoạn, cả ba lên đường về nhà.

— *Tạ-xuân-Vân dịch-thuật.*